

LIELĀ RĪTA BLĀZMA

Saņēmis un uzrakstījis
JAKOBS LORBERS

Lielā rīta blāzma

Saņēmis un uzrakstījis Jakobs Lorbers, 1849. g.

Rīgas Evangēliski Luteriskās Misionēs draudzes 1933. g. izdevums

* * *

Šis izdevums: Rīgā, 2007. gadā

Šo grāmatiņu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts garigums@gmail.com

LIELĀ RĪTA BLĀZMA

“Un mums ir jo stiprais praviešu vārds, un jūs dariet labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, iekams diena aust un rīta zvaigzne uzlec jūsu sirdīs.” 2. Pētera gr. 1,19.

KAM IR LABA GAISMA, TAS lai to neliek zem apsegta galda, kur tā veltīgi spīdēs, tāpēc ka tās spīdēšana tad apgaismos tikai tikko dažu nedaudzo un bezdarbībā pie galda sēdošo kāju galus, kas nekam neder, tādēļ ka visa istaba taču ir tumša, un tie pie galda sēdošie neko neredz, kas uz galda atrodas, jeb kas citādi ap viņiem stāv; bet lai ikviens kaut tikai ar drusciņ gaismas apdāvinātais liek savu lampiņu uz galda, un liek tai degt un apgaismot galdu un istabu. Un ja šādā veidā īsti daudz gaismiņu uz galda degs un spīdēs, tad paliks gaišs istabā un ļoti gaišs pie galda, tā ka par to katrs iesnaudušais viesis izbrīnīsies un sacīs: “Ak, kā šeit taču ir tik gaiši, un cik labu iespaidu tagad šī gaisma dara uz mums, kas mēs garai naktij esam gājuši cauri! Jā, tā mums nāk priekšā kā tāda rīta blāzma.”

Kad nu tā gaisma tik ļoti atspirdzina dzīvību un to patiesi pamodina, pat mākslīga ceļā to dara, t.i., tīrākā prātā un noskaidrotās saprašanas ceļā, cik tādēļ ļoti ir vajadzīgs tas, ka šinī laikā ikviens, kam tikai ir kaut kāda laba lietojama lampiņa, to tagad meklē rokā, labi notīra, bagātīgi apgādā ar eļļu un tad iededzina, noliek uz tīrākās atzišanas galda, un tur liek spīdēt visiem, kas pie šī galda apmetušies, un arī tiem blakus viesiem, kādi tikai arvien šajā istabā atrodas.

Šī laika gaita uz visskaidrāko parāda, kā **tagad visvairāk trūkst — proti, gaismas**. Ko te palīdz sludināt par mīlestību, par Dieva baušļu turēšanu, kad tie, kuriem tiek sludināts, atrodas pilnīgā tumsībā, un sludinātājam acīs saka: “Ko tu runā par to, ko tu tikpat maz jel kad esi redzējis un izjutis kā mēs? Ko gan tu būtu uz mums sacījis, ja mēs gribētu tev par gaismu un labi apgaismotām lietām sludināt, un prasītu no tevis, lai tu mums to visu pilnīgi tici, ko mēs tev arvien tikai gribētu teikt priekšā, kurpretim mēs taču līdz ar tevi nekad nekādu gaismu un tāpat nekādus apgaismotus priekšmetus neesam redzējuši? Redzi, tu mums to pašu būtu atbildējis un beigās sacījis: “Ko jūs, nakts mācekļi, te pļāpājat un gribat, lai es ticu tādām lietām, kuras jūs nekad neesat nedz redzējuši, nedz sajutuši? — Gādāriet tādēļ papriekšu gaismu uz galda, un apskatiet un visu pamatīgi izskaidrojiet, ko jūs redzat un ievērojat, tad es jums to viegli varēšu ticēt; jo jūsu lampu gaisma tad apgaismos arī manu istabiņu.” Redzi, tieši tā iededzini tu pats papriekšu gaismu, iekams tu sludini, tad arī mēs ticēsim, ko tu gribi, lai mēs tagad vispilnīgākā naktī ticam.”

Tādēļ lai šeit ne tikai visiem tiem, kam ir labākā gribēšana un vajadzība pēc mācībām par patieso dzīvību, bet arī visiem skolotājiem sacīts, ka lai viņi visi savas lampiņas tagad tīra un apgādā tās bagātīgi ar labu eļļu; un kad šīs lampiņas ar eļļu ir bagātīgi apgādātas, tad lai viņas arī tūliņ tiek iededzinātās un noliktas uz īstās ieskatīšanas un atzišanas viesu galda. Jo tā diena ir pienākusi klāt, kurā pēdējā lielā apsolīšana piepildīsies.

Jo par šo laiku ir rakstīts, kāds tas būs; un redziet, tās iepriekš pasludinātās parādīšanas tagad te jau ir pilnā mērā. Kas gan var viņas neatzīt?

Bet ja tagad visnesaprotamākā mērā tās iepriekš sludinātās pravietīgās parādības ir notikušas, kas tad var vēl tālāk par to šaubīties, ka tagad arī drīzumā nāks tā lielā diena, kas ar sevi nesīs otrreizējo, vislielāko, pēdējo un tādēļ paliekamo Tā atnākšanu, par Kuru tie abi eņģeļi no debesīm tanī vietā, kur Viņš uzbrauca Savā valstībā, tā izteica uz tiem, kas Viņu apraudāja: “Ko jūs nu te noskumuši kavējaties un pēc kā skatāties, Kas ir uzbraucis Savā valstībā? Apmierinieties un dodieties uz mājām; jo šis Jēzus,

kuru nu jūs esat redzējuši uzbraucam visu debesu debesīs, kas pats reizi tā, kā Viņš tagad ir uzbraucis, atkal nāks uz zemi, un tiesās visas zemes ciltis. Labi tiem, kurus Viņš kā taisnus atradis; tie būs Viņa bērni un Viņš būs viņu Kungs un Tēvs. Bet turpretim vai! visiem tiem, kas joprojām ir palikuši visā netaisnībā; patiesi, viņu taisnošanās viņiem paliks par dzirnavu akmeni pie kakla!” (Apustuļu darbi 1,10–11)

Ko še abi Dieva eņģeļi un ko Es pats kā Kungs un Dievs par kādreizējo Kristus atnākšanu esmu iepriekš pasludinājis, tas tagad ir nogatavojies, un drīzumā notiks; jo tagad jau gandrīz visas sagatavošanas ir izdarītas. Cilvēku sirdis nu izskatās tādas pat, kā šie laiki ar savām šausmīgajām parādībām: viņas ir pilnas valdītārkārbas, skopuma, skaudības, rijības, plītēšanas un maucības, pilnas nesaticības, strīdus, ķengāšanas, pilnas visāda veida laupīšanu, karu, slepkavību un mēra. Viņas ir pārņemtas no nemiera un cietsirdības un vispilnīgākās nežēlības, un caur to tagad arī nākušas pār zemi tādas bēdas, kurām līdzīgas taisni šī zeme vēl nav nesusi, jutusi un baudījusi. Tādēļ ir vajadzīgs, ka šim visbēdīgākajam laikam drīzi tiek darīts gals, jo citādi vēl tie, kuri līdz šim tiek skaitīti pie izredzētiem, varētu aiziet bojā.

Bet iekams Es kā visas dzīvības Kungs un Radītājs atkal varu nākt, **zemes virsai vajaga tikt visai smalki iztīrītai no visām nezālēm, un šī tīrīšana patlaban notiek uz visiem zemes punktiem.**

Kurš nu pie savas dvēseles apzinīgi ir slims un nedzenas, lai viņa dvēsele paliktu vesela, tas ilgi nelpos, līdz viņš aizies bojā!

Bet šis tīrīšanas laiks pastāvēs visisākais četras nedēļas; jo nu būs tādas stundas, kurās vairāk kas notiks, nekā pirms tam vienā gadu simtenī. Viens garāks termiņš ir nolikts uz četriem mēnešiem; jo nu būs tādas dienas, no kurām vienai būs vairāk nozīmes, nekā pirms tam vienam gadu simtenim. Vēl viens tāds termiņš ir nolikts uz četriem gada ceturkšņiem; jo nu vienā nedēļā vairāk kas notiks, nekā iepriekšējā laikā vienā vispilnīgākajā gadu simtenī. Un vēl viens vistālākais termiņš ir nolikts uz četriem gadiem un vēl mazumiņu laika turklāt; jo nu nāks tādi mēneši, kuros vairāk notiks, nekā iepriekšējā laikā septiņos gadu simteņos!

Bet šis laiks nu ir tā rīta blāzma tai dienai, ka te nāks, tā vai citādi, par svētību taisniem un visiem tiem, kam ir maigas un labas sirdis, un kas Manā vārdā mīl savus brāļus un māsas; bet šī diena arī nāks kā zaglis pār visiem tiem, kas Mani neciena, un kuriem ir cietas un lepnas sirdis, un kas sevi tura par labākiem un ievērojamākiem nekā savus brāļus, iekš kā un kādēļ tas arī nebūtu.

Kas no jums, iekš kā un kādēļ tas arī nebūtu, sevi tur par labāku, nekā savu brāli, tas šajā dienā, kas nāk, it visai kritīs kaunā. Jo sākot ar šo dienu visām ārējām izšķirībām ir jāzūd, un lielā godā stāvēs tikai tie, kuri tagad tiek Mana vārda dēļ nicināti, jeb savā ziņā tikai ar līdzcietību paciesti kā godīgi cilvēki; bet ja viņi kaut kādā sabiedrībā grib parādīties arī tā drusciņ lietderīgāk, tad viņi tūliņ tiek noraidīti atpakaļ viņu nenožīmīgās robežās. Bet tādi cilvēki šajā dienā izies lieli un slaveni, kurpretim tās tagadējās augstāko kārtu personas, iekš kā arī nebūtu, tiks ievērotas ļoti maz. Bet Mani izredzētie spīdēs vairāk, nekā saule pusdienā.

Bet dabīgā rīta blāzma gan nepaslušina nekādu labvēlīgu, skaistu dienu; jo mēdz sacīt: “Rīta sārums ir dienā bēdas un vakarā nāve!”

Bet ar garīgo rīta blāzmu tas tā nebūs, bet gan pavisam otrādi! Jo kā dabīgā rīta blāzma atspirdzina visas sirdis, tā šī garīgā lielā rīta blāzma visas sirdis piepildīs ar lielām bailēm un bažām; jo tā pieņems savu krāsu no asinīm un no lielā pasaules ugunsgrēka, zem kā ir saprotami lielie un mazie kari.

Bet, lai gan dabīgā rīta blāzma ir nelabvēlīga zīme pēc tam sekojošai dienai, tad turpretim tā par sevi sliktā garīgā rīta blāzma būs uzlūkojama un ņemama tikai kā ļoti labvēlīgs nākošās lielās pestīšanas dienas priekštecis.

Šo visu Es tā esmu iekārtojis, un tagad tam visam tā lieku notikt, kā tas notiek.

Bet kurš no jums grib stāties Man ceļā un sacīt: “Kungs, Tu esi nežēlīgs Dievs, Tev ir prieks par daudzu apkauto asinīm, un Tu rikojies kā mūžīgais tirāns!”? Uz to lai ir sacīts: Meistars te nav tādēļ, lai To te viņa darbi tiesātu; bet Viņš tiesās tos pareizi un taisnīgi. Tādēļ jums arī nav jāsaaka: “Redzi, šai tautai ir taisnība un tai nav taisnības, un šis un tas kara vadonis dara nolādamu darbu, jeb viņa priekšgājējs ir svētīts.” Tāpat arī jums nebūs nedz priedāties, nedz bēdāties, kad jūs dabūsiet zināt, ka šī jeb cita partija ir vai nu uzvarējusi vai tikusi uz krietnāko sakauta.

Vispārīgi nav nemaz par to daudz jā rūpējas, vai tas, kas tagad notiek, ir pareizi vai nepareizi, jo Es lieku tam visam un tā notikt, kā tas notiek; un Es domāju, ka Es taču esmu diezgan Kungs pār to un esmu diezgan gudrs un esmu diezgan labs! — Bet ja nu kāds no jums grib citādi domāt un spriest,

tam tad turpretim arī vajaga gribēt būt lielākam kungam, nekā Es esmu, un tam katrā ziņā jābūt gudrākam un labākam nekā Es.

Bet, ja kāds sevi tur par tādu, — kaut arī ne tieši savās domās, bet tomēr ar savām runām un darbiem —, tad lai tas pēc tam arī savalda elementus, noteic zvaigznēm viņu gājienus, valda pār jūru un pār vareno uguni zemes iekšienē; lai viņš pavēl mākoņiem un parūpējas par sauli un mēnesi, ka tie labāk apkalpo zemi, nekā tas dažreiz notiek.

Jo kas sevi tur par pietiekoši gudru brīvo cilvēku kustībām piemērot savus spriedumus un ar zināmu stūrgalvīgu noteiktību sacīt: “Austrijas valdība ir slikta un ļauna; viņas kari, viņas uzvaras un likumi ir negods; Krievija rīkojas zem visas kritikas; tikai no Francijas un Vācijas atkarājas tautu labklājība”, — ak, uz to Es saku: labi, labi! Tādēļ, ka tu tik gudrs esi un tik visai pamatīgi esi spējīgs apspriest visas dažādo tautu darbības, likumus, rīcības, apstākļus un kustības, kas pat Maniem visgudrākajiem eņģeļiem ir grūtāk, nekā veselu saules apgabalu uzturēt visstingrākā kārtībā, tad lai dodas tāds vissaprātīgākais un visgudrākais tiesnesis pār visām tautām nu arī pie saules un mēness vadības; lai viņš atceļ apgrūtinošo ziemu un lai aizbāž to caurumu, no kurienes iznāk aukstie vēji. Bet kad viņam saule vasarā taču paliek mazliet par siltu, tad jau taču arī viņa gudrība būs spējīga atrast līdzekli, lai saulei aizdzītu viņas jo lielo karstumu. Ja viņam varbūt pola ledus jo stiprā sakrāšanās ir pretīga, nu, tad jau viņš var to apakšzemes uguni tā īsti uzpūst, un tā jau tad darīs savu veco izkausēšanas darbu. Un ja varbūt beigās vecuma nespēks jeb cita slimība būtu tomēr tik nekrietni un uznāktu tāda tautu gudrā miesai, nu, tas taču varbūt priekš viņa būs tīrais joks, padarīt sevi atkal acumirkli jaunāku un savu miesu nemirstīgu.

Bet ja tādi gudrie tautu tiesneši pie sevis varbūt tomēr būtu sajutuši, ka viņiem pasaules visuma vadība un apgādība ir neizvedama, kas attiecībā uz brīvo tautu vadību, protams, būtu kaut kas pavisam viegls, tad lai viņi pēc tam arī pavisam pazemīgi lien savā grēcīgā ādā atpakaļ un saka: “Kungs, es visai vareni esmu Tavā priekšā apgrēkojies, esi man, nabaga grēciniekam, žēlīgs un žēlsirdīgs!”

Bet tad lai arī viņi pēc tam atkal atrod žēlastību un apžēlošanu, un lai viņiem tiek dota istā gaisma, ko lai viņi noliek uz istā atzišanas galda, un ko arī noliks, bet pie kuras gaismas tad arī viņi brīvi un viegli atzīs, vai viņu spriedumi par dažādam tautām bija pareizi vai nepareizi.

Es jums saku: nejaucieties ne iekš kā un palieciet godīgi mājās, ka lai Es, kad Es drīzumā nāksu, jūs arī tur mājās varu sastapt, jūs iepriecināt, stiprināt un uzņemt Savā no jauna dibināmā valstībā virs zemes uz visām zvaigznēm!

Bet kad Es jūs mājās nesastapšu, tad pēc tam varat varat paši sevi vainot, ka jūs pie šīs Manas vislielākās un pēdējās atnākšanas vai nu nedabūsiet nekādu daļu jeb dabūsiet tikai ļoti niecīgu.

Es jums saku: **Es vienīgi esmu visas bezgalības Kungs, un citādi mūžam nav neviena!** Ko jūs redzat, domājat, nojaušat, samanāt un jūtat, un vēl bezgalīgi vairāk, kas priekš jums ir aplēpts, tas viss ir vienīgi Mans darbs.

Apdomājiet, jo tā runā tas Kungs Jehova Cebaot: ko jūs Man varat sacīt, kad Es turos ar tiem, kurus jūs nievājat? Ko jūs gribat Man sacīt, kad Es vienu mauku spiežu pie Savas sirds, un vienu lūdzēju, dievbijīgu tikumu un grēku notiesātāju māsu no Sevis noraidu? Ko jūs gribat Man sacīt, kad Es nākotnē apmetīšos pie īstiem Čaķejiem un uzgriezīšu muguru tā sauktiem Dieva kalpiem? Ko jūs varēsiet Man tālāk sacīt, kad Es uz priekšu, kā tas arī iepriekš bija, jūsu labi audzinātās meitas noraidīšu no savām durvīm un par to uzņemšu tās prastākās ielas meitas un darišu viņas par savām biedrenēm?

Jā, patiesi, to Es saku visai pasaulei: viena Marta, viena Magdalēna, viena laulības pārkāpēja, viena samariešu sieva un viena mauka Man būs patīkamāka nekā visas smalki un tikumiski audzinātās meitas, kas vienīgi tādēļ nav nekādas maukas, kas tas pasaules priekšā būtu negods; jo ko tad būtu pasaule par to sacījusi? Kad pasaule tā kaut ko dabūtu zināt, tad jau it droši cerētā laime būtu pagalam! Ak, bet ja tas no Manis atkarātos, un cilvēku acu priekšā pasaule nekādu lietderīgu tiesneša amatu nepildītu, tad jūs tālu ar saviem bērniem nebūtu tik vārīgi kā tagad!

Bet to Es jums nesaku tamdēļ, it kā Es domātu, ka audzināt bērnus smalki un tikumīgi būtu kas slikts. Ak, nē, to Es nemaz ar to neesmu gribējis sacīt; bet gan, ka jūs savus bērnus daudz vairāk pasaules dēļ nekā Manis dēļ smalki un tikumīgi audzinat, un caur to iemācat viņiem tālu jo lielāku savas tā sauktās labākās cilvēka vērtības pārāku cienīšanu, kur šī pārākcienīšana ir visas augstprātības pamata sakne, — tas ir Manā priekšā negantība!

Un tur Man atklāti un skaidri jāatzīstas, ka Man viena visas pasaules nievāta un ar visiem miesas

grēkiem smirdoša mauka ir tālu labāka un patīkamāka, nekā vesels miljons jūsu vismalkāki un vistikumīgāki izglītotāko meitu un dēlu.

Bet Es ar to arī negribu sacīt, ka man maucība ir labāka nekā tikumīga, šķīsta dzīve; jo nekas nešķīsts nevar ieiet Manā valstībā.

Bet to Es saku, ka ja ar smalko un maigo, tikumīgo un reliģiozo izglītību tanī pašā laikā visciešākā sabiedrībā stāv vienkāršākos cilvēkus necienošā, ja dažreiz pat nicinošā, augstprātība, tad Mana katra līdz pēdējam tādu pirkstu galam nonievātā un apakš visām mēslu bedrēm zemē pazemotā mauka ir ļoti daudz labāka un patīkamāka nekā jūsu pasaules priekšā ļoti ievērojamie bērni; tā kā Man arī tad tas tīrais nelietis no muitnieka, kas ienāca templī un tur tik ļoti tajā svētītā laikā sajuta savu kauna pilno dzīvi un tādēļ pie sevis savā ziņā tā runāja: “Nē, es taču esmu jo neģēlīgs nelietis priekš šīs svētītās vietas! Es nemaz neesmu cienīgs savas grēcīgās acis tur uz augšu pacelt, kur taisnie priecājas Dieva svētnīcas priekšā; tādēļ arī pareizi, ka es šo vietu tūliņ atstāju un to nesagānu!” — bija labāks nekā tas ar sevi visai apmierinātais farizejs, kas Dievu nevarēja vien diezgan slavēt un teikt, ka Viņš viņu tik visai tīru un bezvainīgu ir darījis.

Es nu to saku šeit visiem pēc vispilnīgākās patiesības, kura vienīgi var katru cilvēku darīt patiesi brīvu: Manā priekšā pamatu pamatos tā visā īstenībā ir tikai viens vienīgs grēks, kas ir visu citu grēku māte, un šis grēks saucas:

Augstprātība!

Bet no augstprātības tad izceļas viss cits, kas tikai arvien saucas grēks, kas te ir kā: savtība, valdītārība, patmīlība, skaudība, skopums, augļošana, krāpšana, zagšana, laupīšana, dumsība, slepkavība, kūtrība uz īstu darbu, saldā slinkošana uz neaugstprātīgo strādnieku rēķina, tieksme uz uzdzīvi un lielīšanos, miesas kārība, netiklība, maucība, Dieva aizmiršana un beidzot gan arī bieži pilnīga bezdievība, un ar to tā vispilnīgākā nepaklausība pret visiem likumiem, lai tie būtu pirmsākumos dievišķi vai tikai politiski.

Apskatiet katru no šiem uzskaitītiem galveniem grēkiem par sevi pilnīgi analītiski, un jūs katra viena pamatā ieraudzīsiet augstprātību. Kas tad no visiem saviem iedomājamiem tūkstoš grēkiem kā ar vienu cirtieņu grib tikt svabads, tas lai raugās vienīgi uz to, ka viņš no savas augstprātības, kādas dabas tā arī nebūtu, tiek vaļā, tad viņš arī tiks vaļā no visiem citiem saviem grēkiem; jo daudzi grēki bez augstprātības nemaz nav iedomājami, un tas tā tādēļ, ka tā ir šo grēku vienīgais cēlonis.

Bet grēki, kas tiek padarīti bez augstprātības, nav nekādi grēki, tāpēc, ka tie neslēpj sevī to grēka cēloni.

Bet ja būtu bijis kāds, kas citādi būtu taisnais, un neviens uz viņu nevarētu sacīt: “Redzi, šajā vai tajā grēkā tu esi vainojams”, bet viņš ar to par daudz lepotos, un sevi turētu par daudz labāku, nekā tos, kurus viņš pazīst kā rupjus grēciniekus, patiesi, tur tad viņam visa viņa taisnība un nevainojamība neko nepalīdzētu, — jo kad viņš ar savu taisnību un nevainojamību lepotos, tad jau viņš būtu no augstprātības savaldzināts, un tā tad Manā priekšā sliktāks nekā tāds, kas visu savu mūžu, bet, protams, bez tādas augstprātības, būtu savā miesā grēkojis, kas gan pats par sevi ir liels grēks, bet nestāv it nekādā salīdzinājumā ar visniecīgāko augstprātību.

Bet tādēļ nu arī lai ikviens ļauj sevī ar šo rīta blāzmu apgaismot pilnīgi līdz sirds dziļumiem, un lai uz visrūpīgāko gan jo čakli izmeklē savus apgaismotos dzīvības kaktus un kambarus, vai viņš kaut kur kaut ko nevarētu atrast, kam varētu būt kaut kāda līdzība ar augstprātību. Ja tad viņš kaut ko savā iekšienē atrod, tad lai viņš acumirkli no tā ar riebumu novēršas, un lai tūliņ ar visiem spēkiem dzenas pēc tā, ka viņš no savas jo niecīgās izlikdamās augstprātības tiek vaļā, citādi tā ar laiku sāks augt kā kāds liekēdis augs uz citādi veselā augļa koka zara, un to citādi cēlo cilvēku garīgi izpostīs tāpat kā liekēdis augs izposta to citādi pilnīgi veselo koku.

Augstprātība, lai arī viņa būtu kādas dabas būdama, un lai viņa būtu kādas dabas būdama, un lai viņa būtu savu pirmsākumu ņēmusi no kurienes gribēdama, ir dvēselei un garam visindīgākais, smacējošākais gaiss no elles, caur kuru īsā laikā visai dzīvībai vajaga aiziet bojā. Tādēļ vēl reizi priekš tūkstoš reizēm tā ir sacīts:

Sargaties tikai par visām lietām no augstprātības, ja jūs gribat Manā priekšā kā taisni un taisnoti parādīties, un ja jūs gribat nākamā lielajā dienā par Manu redzamo klātbūtni priecāties. Bet, ja tikai

viens atoms kaut kādas augstprātības iekš jums paliks, tad jūs gan dzirdēsiet par Mani runājam, ka Es virs zemes pie Saviem draugiem esmu atnācis; bet kad jūs sauksiet: “Kungs, Kungs! Nāci arī pie mums!” — tad Es tomēr pie jums nenākšu, tāpēc ka jūs neesat no visas augstprātības atsacījušies.

Jūs gan zināt daudz ko, ko miljoni pat nespēj ne nojaust; bet par to jūs neesat ne par matu labāki par tiem, kuriem par to visu nav ne jausmas, kas pie jums jau ir kļuvusi piedzīvojumiem bagāta zināšana, jā, dažreiz pat pilnīga skatīšana. Bet kad jūs savu zināšanu savienojiet ar īsto pazemību, tad jums, protams, tā dziļā zināšana tā tīri garīgā robežās kļūs par neapreķināmi lielu svētību.

Bet lai ikviens cilvēks prastu rīkoties un pārbaudīt visu savu būtību, tad Es šim nolūkam gribu dot it sevišķu pamācību, pēc kuras it viegli varēs ieraudzīt, pie kādām īpašībām šī nekaunīgā augstprātība pieķeras pie cilvēka, un kur tad tālāk izplatās.

Dažiem abēju kārtu cilvēkiem jau ir savā ziņā no dzimšanas šķīstāka miesa, un tādēļ tie arī daudz vieglāk atturas no visām jūtīgām miesas kārbām. Bet šie cilvēki tad parasti negavilē paši par sevi, bet visvairāk par saviem līdzcilvēkiem, kuru daba nav salikta no tik šķīstām būtības sastāvdaļām. Tā tad šie daudz vieglāki šķīsti dzīvojošie cilvēki turpretim tad parasti nicina tos, kam tas patiesi prasa lielu cīņu, lai no miesīgiem darbiem atturētos. Jā, tādi cilvēki to bieži vien nevar pie vislabākās gribas izvest, kas citiem ir viegla lieta.

Ja nu tādi cilvēki, kas no miesīgiem darbiem viegli atturas, par šajā punktā vājākiem jokoja, viņus nolamā un bieži nolād, un viņiem met elli uz kakla, tādēļ ka viņi sevi, protams, tur par labākiem un nemaldīgākiem nekā savus vājākos brāļus un māsas, tad tādi miesīgi bez sava sevišķa nopelna šķīstākie jau iekrīt augstprātībā, un caur to paši iekš sevis jau ir tālu lielāki grēcinieki nekā viņu vājie līdzcilvēki; jo katra sevis turēšana par pārāku, augstāku, labāku un krietnāku par savu līdzcilvēku, lai būtu iekš kā būdama, jau nāk no augstprātības, un par sevi Manā priekšā jau ir sliktāka nekā jebkas, ko augstprātīgais, iekš kā tas arī nebūtu, gribētu apzīmēt kā sliktu; jo jau visniecīgākais augstprātības veids ir tālu ļaunāks nekā katrs cits grēks par sevi!

Jo katrs grēks vienkārši par sevi ņemts ir tikai kā ābola vai kādas plūmes vai bumbiera mīkstums, kas pats par sevi nav spējīgs viesties un vairoties; **bet augstprātība** turpretim **ir tas sēklas grauds**, jeb tā pasakainā Pandoras kārbīņa, **no kuras var izaugt visi iedomājāmie ļaunumi**, un tad arī tā savairoties, kā zāle virs zemes un smiltis jūrā; jo kas par sevi, lai būtu iekš kā būdams, domā par daudz labi, tas prasa, lai arī citi par viņu tā domā.

Bet nu pieņemsim mēs tādu gadījumu, kas par nožēlošanu tik visai bieži notiek, kad citi tādu par viņu pašu spējā pārsvarā esošu krietnumu atzīst un ļoti uzslavē, tad tas krietnais A pēc tam paliek vēl slavaskārīgāks; viņš drīzi visu ko izlieto, lai vēl vairāk paceltu savu krietnumu. Tas viņam izdodas; viņš top ievērojams mākslinieks, vēlas tad jau daudz vairāk viraka; viņam tiek kaisītas puķes un kroņi, viņš savā ziņā jūtas kā Dievs, tiek beigās pats no savas apbrīnošanas, tā sakot, pilnīgi aizrauts, un ja nu tad turpretim varbūt tomēr kāds būtu tik pārdrošs un sacītu uz viņu: “Draugs, tu sevi pārāk cieni; tas nemaz nav kas sevišķs, kas tu esi un ko tu dari. Redzi, daži līdzdalīgie lišķīgie glaimotāji un viraka taisītāji tevi ir ar savu pilnīgi tukšo uzslavas kurkstēšanu apskurbinājuši un samulsinājuši, un tu biji tik neapdomīgs un pieņem spīdošu nevērtīgu mirdzumu par tīru skaidru zeltu: bet atskurbsti nu, un aplūko savu iedomāto ārkārtīgo krietnumu ar skaidrām acīm, un tu atradīsi, ka no tā deviņas desmitdaļas ir pavissam projām metamas.”

Par tādu īsti gudru pamācību pēc tam tas krietnais A saskaitīsies, un tam īsti gudrajam pamācītājam tik rupji atcirtīs, ka tam, kā mēdz sacīt, uz visiem laikiem pāries patikšana, lai krietnajam A jebkad nāktu priekšā ar gudru pamācību.

Un redziet, tā joprojām pēc tam vairojas augstprātība, un noposta beidzot to cēlo, ko citādi šis gars ar savām labākām un teicamākām spējām būtu varējis izlietot par labu daudziem vājāk apdāvinātiem cilvēkiem.

Ja kāds ir īsti daudz mācījies un ir apgādājis savu saprašanu ar īsti derīgām zinībām, tā ka citi, nemācīti cilvēki zināšanu arodā attiecībā uz viņu ir kā tīrie nulles, un ja nu vienam nemācītam ienāktu prātā tam augsti mācītam pretim to apgalvot, ka arī viņš ko saprot, un ka tas pat būtu tīrais kauns, ja tāds, kas kādus divdesmit gadus neko citu nav darījis, kā tikai studējis un ar zinībām nodarbojies, neko vairāk nesaprastu kā tāds, kuram priekš tam nebija nedz līdzekļu, nedz izdevības — jā, tad ar doktora

kungu būtu beigas! Viņš būtu tādām pārdošām lempim pavisam jocīgi uzbrucis un viņam parādījis, vai viņam ir tiesības taisīt tādas bezkaunīgas piezīmes attiecībā uz viņu.

Redziet, tā jau atkal ir augstprātība, kas doktora kungu svētības vietā nabaga cilvēcei padara tikai par lāstu.

Cik daudz laba varētu darīt pazemīgs zinību vīrs, un cik ļoti visi viņa darbi būtu svētīti, ko viņš ar Mani par labu nabaga cilvēcei darītu! Kā viņš patiesi tiktu cienīts, milēts un meklēts!

Jā, jo mazāk viņš pats sevi ievērotu, jo vairāk viņš tiktu no citiem ievērots; bet nē, augstprātība no lielākās daļas zinību vīru pašgudrības apsvilina un sadedzina visu ceļo un labo, kas no viņiem būtu varējis celties, tādēļ ka viņa tos, jo vecāka un lielāka viņa paliek, padara priekš nabadzīgās un trūcīgās cilvēces pilnīgi nepieņemamus.

Tamlīdzīgi tas ir arī lielāko daļu ierēdņu, kuri parasti uz savu amata godu liek tik lielu svaru, ka viņi tos citus viņiem padotos cilvēkus nereti uzlūko par gandrīz mazākiem kā nekas. Šī ar amatu, kas ir kaut kas derīgs, nesavienotā, bet patvarīgi radītā ierēdņa amata paaugstināšana tāpat atkal nav nekas cits kā viskailākā augstprātība, kas amatam nekad nesagatavo nekādu svētību, bet vienmēr tikai pilnam vajadzīgā kārtā sagatavo lāstu.

Kurš te var piecelties un sacīt, ka tas tā nav?

Priesteris, kuram būt vajadzēja visas pazemības paraugam, iedomājas sevi par debesi un zemi, dzenas pēc zelta un sudraba, lai savu iedomāti debesīgo sienu nostādītu tādā spožumā, kura priekšā pasaulē, ja tas būtu iespējams, vajadzētu krietni nokaunēties.

Jaunatnes skolotājs jeb profesors ne reti nododas īpašām studijām, ka lai viņš varētu tiem jauniem tārpiem tā īsti rokām taustāmi parādīt to, kas aiz viņa ārkārtīgs te slēpjas. Viņam pa lielākai daļai ir mazāk no svara, ka lai viņa skolēni varētu kļūt pārliecināti par viņa stāvokļa lietderīgumu, nekā lai tie tikai vienīgi viņa paša un viņa profesora amata autoritātes priekšā drebētu.

Tas jau katrā ziņā ir patiesība, ka pie dažiem bērniem vajaga pielietot diezgan lielu nopietnību, lai viņus pārliecinātu par tā lietderību un vajadzību, ko viņiem vajaga mācīties, un lai viņus caur to piepildītu ar mīlestību uz iemācāmiem priekšmetiem; bet tam pretim arī tas ir skaidra patiesība, ka tāds skolotājs, kas prot ar saviem skolēniem ar īstu nesavtīgu mīlestību apieties, ar viņiem panāks tālu ko vairāk, nekā tāds goda un cieņas kampējs.

Es jums saku: Lai būtu iekš kā būdams, **nemeklējiet nekad pasaules godu; jo tas ir mēris priekš dvēseles un gara, un tā sekas agrāk vai vēlāk parādās zemei par postu.**

Uzskatāt tos tagadējos karus, kuros daudzus tūkstošus jānogalina goda dēļ. Ja valdnieki, kara vadoņi un tautas, lai viņas sauktos kādā vārdā gribēdamas, kalpotu augstprātības vietā mīļajai debesu **pazemībai**, vai tad gan tautas jebkad būtu varējušas iedegties tādā savstarpējā niknumā? Patiesi, pie pazemīgām tautām karš būtu vistīrākā neiespējamība.

Bet tā kā pie šīm tautām pazemības vietā tikai vienīgi augstprātība ir liela izaugusi, tad to ievērojot, tauta sevi tur par labāku, ieredzētāku, vecāku, pilnvarotāku, un kas zina par ko visu tā vēl sevi tur, tad arī šie tagadējie kari, kas visu grib nopostīt, ir gluži dabīgas sekas tagadējās augstprātības izlielītai audzināšanai.

Jo karš lielumā ir tas, kas ir mazumā tā sauktā izplūkšanās, kura arī parasti daudz retāk izceļas aiz kaut kāda lietišķa iemesla, nekā visvairāk tikai vienīgi no aizvainota goda. Jo kad vienā sabiedrībā nāk kāds zaglis vai krāpnieks, vai kāds pazīstams laupītājs, tad šī sabiedrība ar tamlīdzīgām bīstamām personām bez kādas ķildošānās un asins izliešanas tiks galā; viņi tiks ar kopējiem spēkiem sagūstīti un tad tos nodos kārtīgai tiesai.

Bet ja tādā sabiedrībā viens varbūt kādam lielībniekam par tuvu pienāk, tad pēc tam drīzi vien un droši izceļas apvainojošu vārdu maiņa. Tai drīzi visā nopietnībā seko draudi, un pēc tiem, kā gluži dabīgas, uzbudinātās augstprātības sekas, nāk visāda veida asiņaini un bieži pat nāvīgi sitieni; jo tur tad ikviens grib ar dūri vai ar spieķi glābt savu godu, un caur to sacel tanī apgabalā jeb bieži visā zemē ienaidu, atriebības kāri un daudzumu visāda veida ļaunumu uz ilgiem laikiem.

Ak, kaut kas pavisam cits ir tas, ja kāds ārējs, mantkāriģis jeb pārgalvīgs ienaidnieks iebruktu miermīlīgā, tikai no pazemīgiem un savā starpā ļoti satīcīgiem cilvēkiem apdzīvotā zemē vai valstī, lai tur iegūtu laupījumu. Tad gan, protams, tādas zemes vai valsts iedzīvotājiem būtu tās tiesības ar visu nopietnību saņemt tādu nekaunīgu ienaidnieku, un viņu uz visjūtāmāko pārmācīt, bet pie šī gadījuma tad

arī Es, kā debesu un zemes Kungs, tūliņ gribētu nostāties priekšgalā; un tad tas ļaunais ienaidnieks būtu it visai drīzi dabūjis zināt, kādu algu pelna viņa rīcība.

Grūti jebkad viņš atkal būtu ņēmis to drosmi apmeklēt tādu zemi. Bet par nožēlošanu tā nav. Viena tauta grib būt lielāka par otru, un tāpat arī viena valsts lielāka un varenāka par otru.

Vācietis grib būt tas pirmais; slāvs prasa šīs tiesības priekš sevis; francūži jau nemaz nedrīkst vairs jautāt — kura gan nācija virs zemes būtu tā lielākā, tā izglītotākā un katrā attiecībā tā pirmā.

Krievs mēro sevi tikai ar vislielāko mērogu; viss cits ir priekš viņa tikko ievēribu pelnošs nieks.

Anglis jau visaugstākā mērā aizsteidzies priekšā ķīniešu un japāņu iedomībai; jo ja ķīnietis un japānis tā arī domā, ka viņa valsts atrodas visu zemes valstu vidū, tad anglis īstenībā ir savā ziņā tās visas tagad pazīstamās zemes likumu devējs un labumu iesūcējs; un ja arī viņš taisni uz visas zemes un visās viņas valstīs gluži tas nav, tad tomēr viņš iedomājas, it kā viņš tas būtu; un ja viņš kaut kur uzies šo savu domu aizskārumu, tad viņš droši visu ko darīs, ka lai īstenībā izvestu to, kas līdz šim pie viņa bija tikai lieliska iedomība.

Amerikānis uzlūko eiropiešu valstis tikko tik daudz kā daži ielas zēni, kas sper kāju uz kādas ielas pilsētas bruģa (kuru viņi, protams, nekad pat ne ar viena smilšu graudiņa pienešanu nav palīdzējuši celt), uzlūko tur aleju kokos šur un tur atrodamās zvirbuļu ligzdas. Viņam tikai ar vienu amerikāņu floti jātuvojas tainiecīgajai Eiropai vienīgi par simts vācu jūdzēm, tad tai jau jāaiziet bojā.

Āfrikānis tura tikai sevi par cilvēku, un turpat tikai tos bagātos, stipros un tātad varenos; visi citi viņam ir cilvēkam līdzīgi nastu nesēji lopi, un var tikt pārdoti kā ikkatrs cits lops.

Tagad pie šiem pastāvošiem apstākļiem starp tautām un tautām, starp bagātiem un taisniem, starp valstīm un valstīm, kur augstprātība ir sacēlusi tādas saķildošānās, kādas zeme pat pirms grēku plūdiem nepazīna, lai nu jautā katrs pats sev, vai tas gan vēl būtu bijis iespējams, ka Es kā debesu un zemes Kungs, lai būtu varējis uz tādām negantībām gluži mierīgi noskatīties?

Tas Kungs saka: nē, tas nebija vairs iespējams!

Tautu augstprātība ir pārkāpusi visas robežas, elles tvaiki jau ir pacēlušies līdz visaugstākām debesīm! Pati zeme lūdza Mani, lai Es taču beidzot šo sātana ļauno perējumu reiz izskaužu! Un redziet, tas laiks ir klāt; tas nu ir atsegts jūsu acu priekšā. Viena tauta iziet pret otru, un ja jūs jautājat, kādēļ, tad Es jums saku: tīrās augstprātības dēļ!

Jo par kādu trūkumu vai vajadzību te nekur nav bijis zīmes; jo ja cilvēki būtu pazemojušies, protams, visi bez izņēmuma, tā kā to reizi ninīvieši ir darījuši, tad visiem iekš visa būtu vairāk nekā vajadzīgs. Bet tādēļ, ka viņus visus ir uzpūtusi augstprātība — tāpat kā reizi tur Jeruzālemē tas nolādētais ūdens tos, kuriem to par savas noziedzības pierādījumu vajadzēja dzert, un kas pie tam turklāt bija vainīgi — tā tas tad nu jau arī atkal gan ir gluži dabīgi pareizi, ka viņi tagad visi no šī viņu augstprātības mēra ūdens iet bojā!

Jo to Es jums saku: **Tie laiki ir pagājuši, kur zobens starp godu un negodu, tāpat kā starp tīkumu un netikumu bija par šķirējtiesnesi; jo zobens nekad nav bijis pazemības ierocis**, bet vienmēr tikai goda un ievēribas, kā arī par nožēlošanu tikai it bieži tirāniskās valdībās.

Bet uz priekšu lai tas tā vairs nav. Nākotnē tikai pazemība ar milestības ieročiem valdīs pār tautām, t.i., protams, tikai pār tām tautām, kas priekš šī ieroča no debesīm tiks atrastas par cienīgām; bet tie necienīgie šinī laikā jau tā to algu saņems, kuru viņi jau sen ir nopelnījuši. Es gan, protams, vēl arvienu tai labākajai un taisnākajai daļai novēlēšu uzvaru; bet, ja tā pēc tam paliks saniknota un augstprātīga, tad vai! arī tai.

Jo no šī brīža lai neviens vairs netiek saudzēts, kas tikai vienu dzirksteli augstprātības kā savu darbību dzinuli sevī nesīs.

Katra darbība, pie kuras kaut kas no godkārības būs nomanāms, lai uz priekšu paliek bez jebkādas svētības; bet katra darbība, kas tikai lietderības dēļ tiks ar pazemīgu sirdsprātu uzsākta, lai top Manis pārpārim svētīta. No šī brīža starp cilvēkiem vajaga tikt ieviestai citai kārtībai; bet kas šai kārtībai no visas sirds nepadosies un ļaus sevī pie tam arvien uzpeldēt vecajām sarūsējušām šaubām, tiem lai tās visrūgtākās sekas visdrīzāki sagādā to vispietiekošāko zināšanu, vai viņi ar to bija par vai pret Manu kārtību.

Tagad bieži dzird runājam: “Es gan gribētu šo un to darīt; jo es par to neko nebēdāju; bet ko sacītu pasaule par to? Viens no dūsmām vai uz otru pusi apgrieztos, otrais iesāktu briesmīgi blaut, un tā mans

labais nama vārds pie tam tiktu ļoti samaitāts!”

Es, kā debesu un zemes Kungs, tur tev citu neko nesaku, kā to: **viss, kas saucas pasaule, tas ir elle!**

Kas ir labs nama vārds pasaules priekšā? Es tev to saku un gribu sacīt un Man vajaga tev to sacīt: Redzi, tu aklais ģeķi! Labs nama vārds, par kuru pasaule saka: “Tas ir labs nams,” — ir liecība no elles. Jo pasaule taču nekādā ziņā nevar saukt par labu, kas viņai nav pa prātam; bet kas pasaulei ir pa prātam, tad lasi tikai tiro evaņģēliju, vai tas kaut kur saka, ka tam ir arī kaut kāda vērtība Dieva priekšā? Vai nestāv rakstīts: “Kas arvien ir liels pasaules priekšā, tas Dieva priekšā ir negantība!”?

Bet kad nu jūs to taču ar visai skaidriem vārdiem Svētos Rakstos lasāt, kā tad tas iespējams, ka te kāds, kas Svētos Rakstus pazīst, var sacīt: “Es par sevi gan būtu bez visas apdomāšanas šo un to darījis; bet ko pasaule par to sacītu?” Bet tagad šajā laikā Es jums saku: Kas tagad vienu vai otru labu darbu atstās pasaules dēļ nedarītu, tas lai tad to dara vien pasaules dēļ, kas viņam labs šķietas. Bet kad viņš pēc tam ar labo pasaules liecību nāks pie Manis, Es uz viņu sacīšu: Kas tev šo labo apliecību ir izdevis, pie tā arī ej, un prasi savu algu, jo Mans vārds tavā apliecībā nestāv rakstīts! Es tevi nepazīstu, jo tu pasaules dēļ esi šo un to darījis, un neesi gribējis tos Man vienīgi labi patīkamos patiesās kristīgās pazemības ceļus staigāt. Tev tas patika un tavai godkārībai glaimoja, kad pasaule par tevi runāja: “Redzi, tas ir goda vīrs!”, tad nu tev vajadzēs arī tam patikt, ka tu Manā valstībā patiesi pie ļoti niecīga goda nāksi.

Bet Es ar to negribu sacīt, ka lai te kāds tā dara, ka lai pasaule uz viņu ar pirkstiem rādītu un sacītu: “Redzi, tas ir ļauns cilvēks; viņš ir maucinieks, laulības pārkāpējs, krāpnieks, melkulis, Dieva liedzējs un ved savās mājās to vissliktāko dzīvi, un ir nelietis un plītnieks. Ak, to Es mūžam neprasu! **Bet to Es prasu, ka jūs to labo, — un lai pasaule par to saka, ko gribēdama — bez vismazākās kautrēšanās viņas priekšā izdarāt tamdēļ, ka tas ir labs, un tāpēc, ka Es to tā gribu!**”

Ja kādam turīgam vecāku pārim ir dēls, kas jau ir pieaudzis, un kas, tādēļ ka viņš ieņems vietu ar pietiekošu iztikšanu, grib aiz mīlestības apprecēt kādu nabaga meiteni, tādēļ ka viņam šī meitene labi patīk; bet kad viņš to pateic saviem vecākiem, tad tie tūliņ sacel briesmīgu troksni, un saka uz savu dēlu: “Bet dēls! Fui to negodu! Kas gan tev, debesu dēļ, ir ienācis prātā? Kad tu gribi apprecēt tādu gluži prastu lauku skuķi, kur tu no tik laba nama esi cēlies? *O crimen sacrilegii!* (Ak, kas par svētuma apgānīšanu!) Apdomā taču, viņai nekā nav kā vien drusku zemniecīgais pērtiķa vaigs, viņas vecāki ir gluži prasti, rupji, neizglītoti, pēc vēršu un govju mēsliem smirdoši ļaudis; un viņu meita jeb jau no dzimšanas mauka taču nebūs gan izglītotāka, nekā viņas vēršu mēsliem līdzīgie vecāki? Bet mēs tās izglītības un viņas acīs krītošās uzvešanās dēļ vēl negribam tik daudz runāt; bet apsver savu un viņas cilti! Fui! Ko gan tu domā? Mums jau vēl kapā vajadzētu aiz kauna nokāpt! Tu tāds dižciltīgs, un viņa visprastākais kūts mēslu cilvēks.”

Bet Es uz tādiem vecākiem sacīšu: “Fui, par jūsu mūžīgo negodu! Kā jūs kā cilvēki esat varējuši jebkad tik dziļi grimt, ka jūs arī tikai vienu acumirkli esat varējuši aizmirst ikviena cilvēka lielo vērtību? Kas ir šī priekš jums jo prastā lauku meita, kas bija tik necienīga jūsu dēla? Redziet un dzirdiet: viņa ir Mans bērns, Mana visaugstāki īpašā meita, un bija jums par prastu, par sliktu, par nevērtīgu!

Vai tad jūs nekad neesat lasījuši, ka, pirmkārt, Es, kā Pats senmūžīgais visuvarenais visu debesu un visu tautu, un visu eņģeļu un cilvēku Radītājs, nācu šinī pasaulē tikai tanī vislielākās zemības apģērbā, un mācīju cilvēkus ar dzīviem vārdiem un visgaišākiem darbiem, ka lai viņi Man līdzīgi, ja viņi grib būt Mani bērni, atraujas no pasaules ar visu viņas diženumu un greznumu, un lai nestaigā laicīgā spožuma plašo ielu, kas iznīkst, bet lai staigā pa šauro pazemības taku, kas ved uz mūžīgo dzīvību?

Un otrkārt, ka tas viss, kas pasaules priekšā ir liels, Manā priekšā ir negantība? Ka Es tikai to mazo un no pasaules nicināto uzlūkoju, bet to lielo uz mūžību no Sevis noraidu?

Ja jūs to jebkad esat dzirdējuši, un zinājāt, pa kādu labu ceļu Es visiem Saviem patiesiem bērniem uzticamai sekošanai pa priekšu esmu gājis, tad nu sakiet Man, aiz kādiem Manā, tā visas dzīvības Kunga, priekšā vienīgi derīgiem iemesliem jūs tam neesat piekrituši, ka tā nabaga lauku meitene būtu palikusi par jūsu dēla sievu?

Jūs nu stāvat mēmi un vēlreiz mēmi Manā priekšā un nezināt neko uz manu jautājumu atbildēt. Nu tad, kad jūs Man neko nezināt atbildēt un savu līdz debesīm kļedzošo netaisnību ieskatāt, tad gan Es jūs negribu tā tiesāt un pazudināt, kā jūs esat Manu meitu tiesājuši un pazudinājuši; bet par katru jūsu laicīgās dzīves minūti jums šeit visnabadzīgāko garu valstībā ir vesels zemes gads tanī vislielākā zemībā jāpavada, un taisni tā meita, kuru jūs vīrs zemes tik dzīvi esat nonicinājuši, ja viņa grib, lai jūs

uzņem savā debesu dzīvoklī.

Tur lai jūs tad mācāties vispirms visdziļāki apkaunoti to pilnīgi pazīt, kuru jūs virs zemes esat par jūsu dēla tik visai necienīgu atraduši; un nu atkāpieties no Manis uz to vietu, kas jums ir nolemta!”

Es jums saku: patiesi, patiesi, tā tas būs visjaunākajā laikā jau šeit, un it sevišķi viņpasaulē. Un kad tie, kas pasaulē uz savu tā saukto labo namu tik visai lielu svaru ir likuši, tad Mani lūgs un sacīs: “Kungs, Kungs! To jau mēs tā nezinājām, kā to mēs tagad zinām un ieskatām; jo mēs jau no mūsu vecākiem paši bijām tā uzaudzināti un izglītoti, tādēļ lieci mums taisnības vietā piedzīvot žēlastību!” — bet tad Es uz viņiem sacīšu: “Es zinu, kā ar jūsu sirdsizglītību ir! Būtu jūs tur tikai vieni paši bijuši vainīgi, ka tik cietsirdīgi un augstprātīgi bijāt, tad jūsu daļa būtu elle; jo tā ir celta no augstprātības un no cietsirdības!”

Bet tā kā jūs vien pie tādas kauna pilnas jūsu sirds aplamās izglītības neesat vainīgi, tad arī tas jums taisni aiz tīras žēlastības ir novēlēts, ko Es, kā jūsu Dievs un Kungs, pār jums esmu izrunājis; jo iekams pēdējais augstprātības atoms jūsu sirdis nebūs atstājis, jūs Manu vaigu vairs nedabūsiet skatīt. Un tā atkāpieties no šejienes!”

Es jums saku: patiesi, patiesi, tas tā būs! Ar katru grēcinieku Es apiešos saudzīgāk nekā ar tādu, kas tikai reizi, lai būtu iekš kā būdams, skaidri redzamu augstprātību ir pamanījis, bet to nav tūliņ no savas sirds ar patiesu nožēlošanu un visdziļāko riebumu uz visiem laikiem izraidījis; jo kā jau bieži pieminēts: **Manā priekšā ir viens pazudināms grēks, un tā ir augstprātība.**

Jo ja jums būtu tik daudz grēku, kā te ir zāles virs zemes un smilšu uz plašajiem jūras krastiem un turklātu nebūtu pie tam ne zīmes no augstprātības, tad šie visi grēki manā priekšā nebūtu tikpat kā nekādi grēki! Jo kur nav nekādas augstprātības, tur ir mīlestība, kas sevī slēpj visu pazemību; bet mīlestība un pazemība nonāvē visas kļūdas un grēkus! Bet ja tikai viens atoms augstprātības aiz citiem grēkiem slēpjas, kurus cilvēki padara savas atsvabināšanās pārbaudīšanas laikā, tad šis atoms atdzīvina visus grēkus, jā, pat tos vismazākos; un tādiem gariem būs reizi, kā arī jau šeit, ļoti vareni jācīnās, lai arī tikai no viena augstprātības atoma tiktu vaļā.

Bet cilvēku augstprātība nekur tik augstā mērā neparādās kā taisni tur, kur iet runa par atsacīšanos no iedomātās kārtas cienības.

Es varētu miljonu un vēlreiz veselu miljonu cilvēku vest priekšā, kuri pat ir maigi, mīļi, labdarīgi un pilni taisnības. Jā, viņu taisnības sajūta bieži iet pat tik tālu, ka viņi to turētu par lielu noziegumu, piekrāpt kādu arī tikai aizspraužamās adatas vērtībā, bet tikai neviens nedrīkst pie viņu kārtas goda tuvu ķerties klātu, jo tad ir beigas! Ja arī viņi tam viņu goda aizskārējam, tā sakot, savā ziņā aiz augstprātības, pilnam un galīgi piedod, bet tad tomēr kaut kas paliek atpakaļ, kas tad viņa goda aizskārējam slepeni tiks iezīmēts, un ja arī viņš pirms tam būtu bijis tā nama vislabākais draugs, un ja būtu tos pie viņu goda aizvainotos arī tūkstošreiz pēc piedošanas lūdzis, bet tad tomēr viņš nekad vairs nebūs pilnam spējīgs to traipu pilnīgi izdzēst, kuru viņš vai nu aiz neapdomības vai arī agrākās jo tuvās draudzības ceļā tam namam izdarījis. Grib jau gan tam pilnam paiet garām un darīt, it kā nekas nebūtu noticis; bet tomēr, neskatoties uz to, sarunas tiek īsāki izteiktas, par to vairs tik daudz nebēdā, ja šis draugs ilgāku laiku nenāk šinī namā; par to, kā viņam klājas, apvaicājas retāk u.tml.

Bet iekš kam tad te pastāv tādas izturēšanās cēlonis? Redziet, **tur ir vainīgi tikai trīs atomi augstprātības, un šo triju atomu pietiek, ka Es pie tādiem cilvēkiem, lai arī viņi citādi būtu no cienījamības šķiras, nevarēšu tik ilgi ieiet, līdz kamēr pēdējais augstprātības atoms no viņu sirdīm nebūs atkāpies.**

Iekš tam it sevišķi šinī laikā arī pastāv tas iemesls, ka Mani te dabū redzēt tik visai maz cilvēku, un var tikt no Manis mācīti un uzaudzināti par Maniem bērniem.

Tā ir arī labi nami, kas ir tik daudz kā labi pārtikušas ģimenes. Šajās ģimenēs dara īsti daudz laba nabagiem un tām ir īsti līdzjūtīgas un līdzcietīgas sirdis; bet ja nu viens tāds nabags tomēr nejauši kādreiz savus labdarus caur kaut ko būtu aizvainojis, jā, tad Es vairs nezinu, kā viņam pie tādas ģimenes klātos — tad patiesi tas atkarātos tikai no aizvainotā labdara dabas, vai nu tas aizvainotājs aizietu no turienes tikai ar dažiem rājieniem un ar baudītās labdarības ierobežojumu, jeb pat ar dažiem pērieniem un pilnīgu labdarības zaudējumu.

Bet kā pavisam citādi izskatītos ar šiem labdariem pie Manis tad, ja viņi tam parasti nevis ļaunprātīgajam, bet tikai par maz apdomīgajam aizvainotājam no sirds tā sacītu: “Mīļais draugs, jūs esat mums

ļoti mīļš, un mēs esam gatavi jums visu ko darīt, kas tikai mūsu spēkā stāv; bet esiet arī jūs pret mums tikpat labs un nedariet vairs nākamībā to, kas mums nevar būt patikams. Bet mēs par to jau nekādā ziņā neesam uz jums ļauni, pavisam, otrādi, mēs jums novēlam neierobežoti to pašu draudzību, un jūs drīkstat mūs pie saviem sirsnīgi vislabākiem draugiem pieskaitīt, bet dariet jūs arī mums to, kas Dieva un visu labu cilvēku priekšā ir pareizi un taisnīgi.”

Redziet, kad tas citādi parasti labsirdīgais nabags tādu maigu aizrādījumu no saviem labdariem saņems, kā viņš tad tiks satverts un aizkustināts; un grūti jebkad viņš atkal tādai labai ģimenei kaut ko nepatīkamu nodarīs; un ja nu viņš tomēr varbūt vēl reizi tik tālu aizmirstos, nu tad lai tā ģimenē tad to nemaz neievēro un padomā, cik visai bieži un viegli tie labākie cilvēki var Manā priekšā apgrēkoties, un tomēr es piešķiru Saviem ienaidniekiem tāpat kā Saviem draugiem neierobežoti visas dzīves labdarības. Kādēļ tad cilvēkiem ir viss uz matu svariem jāceļ?

Patiesi, kas no jums tā gribētu domāt un darīt, pie tā taču Es droši būtu ārā un iekšā gājis, un būtu viņam tāpat darijis, kā viņš dara nabaga brāļiem.

Bet tie cilvēki, kas nabagiem ko liek sajūst, kad tie dažreiz pussoli ir paspēruši pār pieklājības robežu, vēl ir ļoti tālu no tās žēlastības, ka lai Es kā viesis pie viņiem varētu ierasties, un viņiem vēl arī viņpasaulē būs ilgi jāgaida, iekams Es pie viņiem ieradīšos.

Tāpat vēl ir tālāk patiesi īsti labi cilvēki, kuriem ir tā laime būt apdāvinātiem ar īsti labiem un skaistiem bērniem, it sevišķi, kad tie jau ir pieauguši, viņi jau tad tik ļoti lepojas, ka ar viņiem vienkārši ir beigas, jo tādi bērni tad pēc savu vecāku stipras iedomības jau tikko atrod kur sev līdzīgus.

Ja vecāki, kas ļoti bieži tā atgadās, turklātu ir īsti turīgi, tad viņiem, protams, ir jo lielāka ievēriba; bet tāda pārāka bērnu cienīšana nav pēc Manas kārtas, un tādēļ Man nav nekādā ziņā patīkama; jo īstai vecāku mīlestībai uz saviem bērniem jābūt kā īstai gaismai, un tai mīlestībai uz citu nabaga vecāku nabaga bērniem kā lielai uguns degšanai; tad viņa par Manu vienmērīgo un mūžīgo labpatikšanu un svētību varēs priecāties. Bet tāda mīlestība, kāda viņa iepriekš tika aprakstīta, Man ir ļoti pretīga, tādēļ arī Es viņu nekad, nedz šeit, nedz tur nesvētīšu.

Bet, ja kādam no jums cilvēkiem ir kāds amats, kas lai uz to kā cilvēks nekādu svaru neliek, bet lai izpilda šo amatu pēc norādījuma pazemīgi, uzticīgi un apzinīgi, un lai paklausa savai amata priekšniecībai bez kurnēšanas. Bet, ja amata priekšniecība šur un tur ko netaisnu prasa, kas pavisam pret Manas kārtības likumiem būtu, tad ierēdnis var visā godbijībā un mīlestībā celt priekšā savus aizrādījumus.

Ja priekšniecība tiem paklausa, tad ir labi; bet, ja tā aiz augstprātības tiem nepaklausa, tad gan ierēdnis lai dara pēc amata priekšniecības prasības; viņš tad Manā priekšā būs bez vainas; bet Es un tā amata priekšniecība tūliņ savā starpā izrēķināsimies; bet to amatu lai neviens ierēdnis neatstāj, iekams Es to viņam nenoņemšu.

Tāpat lai arī neviens neaiziet pensijā, kā vien redzami visnepieciešamākā gadījumā; jo priekšlaicīgs pensionārs ir parasti sava dienesta nicinātājs, tāpēc, ka viņš nekādu augstāku pakāpi nevar sasniegt, jeb ka viņš ir slinks kalps Manā viņa kalnā, kas bīstas darba, un kuram viņa brāļu kārtīga labklājība nav sirds lieta. Tādi kalpi Manā jaunajā valstībā dabūs sliktu dienestu.

Nesmejaties arī tik vareni par dažu labu vājo cilvēku muļķību; jo arī tādos smieklos ir apslēpta paša augstprātība, un tie sarūgtina izsmietā sirdi bieži vairāk nekā pavisam nopietns rājiens

Tāpat neesiet nekādi draugi tā sauktām personīgā veida asprātībām un sliktiem jokiem un citām kodīgām runām un piezīmēm, ar kuriem zināmi cilvēki tiek nopelti, jo arī tur ir atkal augstprātība kā visu ļaunumu pamata ļaunums.

Bet, ja jau jūs gribat cilvēku muļķības un vājības padarīt smieklīgas, tad runājiet vispārīgi, bet uz atsevišķiem nekad citādi kā starp četrām acīm; un ja tas neko nepalīdz, tad ņemiet klātu vienu vai divus, augstākais, trīs lieciniekus, un, ja arī tas neko nepalīdz, tikai tad tā kaut kas var tikt darīts draudzei. Bet lai ne pie viena rājienu nekad netiek cilvēka persona nosodīta, bet vienīgi viņa muļķība, vājība jeb grēks, proti, patiesīgi, bet citādi tik saudzīgi un maigi, cik vien iespējams. Vispilnīgākai mīlestībai un pastāvīgai cilvēka cienīšanai visur jāatspīd kā saulei.

Vai jūs arī nesakāt: “Šis nams, šī zeme un šī manta pieder man. Savā namā es esmu kungs, un uz savas zemes es esmu tas darītājs!”

Redziet, tādus izteicienos slēpjas liela daļa augstprātības! Patiesi, kas tā domā, runā un dara, pie tādiem Es nekad neiešu, tādēļ ka viņi neuzlūko Mani par to Kungu, kuram vienīgi viss vispatiesīgāk un pilnīgāk pieder, bet tikai sevi kā to kungu par savu viņiem no Manis tikai uz ļoti īsu laiku aizdoto mantu.

Ak, tur ir liela augstprātība, kas ir visu karu, kā mazumā, tā lielumā, vienīgā dzemdinātāja.

Manā nākamā valstībā tam visam vajadzēs tikt izveidotam pavisam citādi; jo tur tad vairs nebūs nekādu nama un zemes kungu; jo tur Es būšu viss iekš visa; un vislabāk klāsies tam, pie kura Es apmetīšos!

Bet arī to Es jums tagad saku, ka pirms Manas atnākšanas uz šīs zemes vēl ļoti daudz nezāļu un nokaltušas zāles un visādu nederīgu un neauglīgu krūmāju tiks ar vislielāko tiesas bardzību iznīcināti; jo kur divi ir, tur tikko viens tiks pieņemts un tas otrais atstāts; tātad tā būs varena sijāšana līdz pat pāri pusei! Bet tādēļ vēl reizi Es jūs visai nopietni brīdinu, ka jūs Man šinī laikā gan nekādā ziņā, nedz pa kreisi, nedz pa labi nepaliekat par partijas ļaudīm; jo kas tiek uz cīņu aicināts, tas lai cīnās tur, kur viņš ir aicināts, nevis uz savu roku varbūt pat kā nodevējs, bet uzticīgi uz tā roku, kas viņu cīņa ir aicinājis; bet kurš lai tur uzvar, un kurš tur uzvarēs, tas stāv vienīgi Mana rokā!

Lai neviens jums nesaka: Šis cīnās pareizi, tas nepareizi, tātad nodevēģi pie tā, kuram pēc jūsu sprieduma ir jābūt taisnībai; bet jūsu lieta lai ir lūgt par draugu un ienaidnieku — kas pāri par to, tas ir grēks; jo ar tādu partijas būšanu jūs audzināt tās partijas augstprātību, kura pēc jūsu vēlēšanās lai uzvar, un tad novēlat iz šīs augstprātības tam pretiniekam bojā iešanu.

Bet jautāriet pie tam savu sirdi, vai tie, kuri lai aizietu bojā, nav tikpat labi jūsu brāļi kā tie, kuriem jūs novēlat uzvaru?

Bet kā saderas tāda vēlēšanās, kas ir pilna slepenas atriebības un prieka par otra nelaimi, ar Maniem vārdiem, tādēļ ka Es Pats taču visus cilvēkus it sevišķi noteikti mācīju, lūgt par tiem, kas jūs ienīst, svētīt tos, kas jūs lād, un darīt labu tiem, kas jums vēl ļaunu?

Tādēļ lai vēl reizi ir sacīts: lai tie cīnās, kas tur cīnās; lūdziet par visiem, un nepriecāties nekad nedz par tā viena, nedz par tā otra neveiksmi; tad jūs līdzināties Maniem eņģeļiem debesīs, kuri aizsedz savus vaigus, kad viņu brāļi virs zemes nožņaudzas; jo tie kritušie jau taču tikpat labi ir jūsu brāļi kā tie uzvarētāji, lai arī viņi būtu piederējušie kādai partijai gribēdami.

Bet to ievērojiet: šī rīta blāzma pirms Manas atnākšanas paliks vēl daudz sarkanāka, nekā viņa tagad ir; un tikai visas žņaugšanās beigās izrādīsies, ka nedz tā viena, nedz tā otra partija, kas tagad cīnās, nekādu istu uzvaru nebūs izcīnījušas; jo tas īstais uzvarētājs tikai nāks.

Jo kur tagad augstprātība cīnās, tur pēc tam iesāks cīnīties pazemība un no viņas zobena neizbēgs neviens varmāka, un neviens soģis, kas bija nopūlējies nodibināt savu ievērību vislielākā spožumā ar nevainīgo sagūstīto asinīm.

Kas uz kara lauka cīnās ar pretcīnītājiem, tam lai kritušo asinis netiek pielīdzinātas; bet nolādēts lai ir tas, kas nogalina neapbruņotus gūstekņus, un trīskārt nolādēti lai bērnu slepkavas! Viņu daļa būs briesmīga!

Es kā jūsu labais Tēvs, kur Es jau tik daudz esmu devis, dodu jums tagad arī šo vissvarīgāko vārdu jūsu nākamās labklājības un svētības labad.

Ievērojiet to uzticīgi un stingri, tad jūs atradīsiet visu labklājību laicīgi un mūžīgi; bet, ja jūs to pieņemsiet, kā jau tā dažu labu citu no Manis jums doto, tikai tā par kaut ko parastu, pie kā jūs ar laiku jau tā savā ziņā esat pieraduši, un pie tam turklāt tomēr darāt pēc sava vecā ieraduma un parašas, tad jums vajadzēs pēc tam tikai sevi vainot, kad jūs pie Manas atnākšanas dabūsiet vai nu tikai kādu ļoti niecīgu daļu jeb gan arī nedabūsiet pat nekādu daļu.

Jo kas te caur Manu kalpu ir rakstīts, tas visādā ziņā piepildīsies.

Labi jums un katram, kas šo un arī citus līdzīgus atgādinājumus nelaidīs pār galvu; patiesi to namā Es še un tur ieiešu.

Bet pie kuriem šis atgādinājums un pamācība, un šai līdzīgas daudzās citās vietās atradīs maz paklausības un labas gribas, to nami it visai drīzi izskatīsies ļoti tukši, bēdīgi un atstāti; jo kad Es nākšu, tad Es nākšu tikai pie tiem visā patiesībā Manējiem, un Pats viņus pārparim svētīšu uz mūžību!

Bet vai! tam, pa kura nama priekšu Manas kājas nestaigās; viņa daļa būs un paliks tikai tā bēdīgā

un kļūmīgā rīta blāzma; bet nākošās lielās dienas svētie stari pār viņu nenāks. Āmen.
To saku Es, Kas nākšu. Āmen! Āmen! Āmen!

* * *